

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă informativă privind jurisprudența Curții nr. 117

Martie 2009

Times Newspapers Ltd c. Marii Britanii (nr. 1 și 2) - 3002/03 – 23676/03

Hotărâre din 10.3.2009 [Secția a IV-a]

Articolul 10

Articolul 10-1

Libertatea de exprimare

Regulă potrivit căreia un nou motiv de acțiune apare la fiecare accesare a unui articol defăimător pe internet : *absența încălcării*

În fapt: Cauza se referă la aplicarea, în cadrul internetului, a regulii de *common-law* potrivit căreia, publicațiile succesive ale aceleași declarații defăimătoare dau motiv pentru acțiuni distincte. În decembrie 1999, ziarul reclamant a publicat două articole pretinse a fi defăimătorii în privința unui particular, G.L. Cele două articole în cauză au fost plasate pe site-ul internet al ziarului. G.L. a intentat o acțiune pentru defăimare împotriva ziarului, a redactorului șef și a celor doi jurnaliști, autori ai articolelor. Pârâții au invocat imunitatea relativă, invocând faptul că acuzațiile cuprinse în articole erau de o așa natură și gravitate că, pe de o parte, era obligația lor să publice informațiile respective, și, pe de altă parte, publicul avea dreptul să cunoască. În timp ce prima procedură pentru defăimare era în curs, articolele au rămas pe site-ul web fiind accesibile pentru internauți în cadrul arhivei ziarului. În decembrie 2000, G.L. a intentat o a doua acțiune pentru defăimare din cauza publicării continue a articolelor în arhiva internet. Ziarul a adăugat la cele două articole publicate pe internet un aviz, prin care informa că acestea constituiau obiectul unei acțiuni pentru defăimare și că nu se permitea reproducerea sau referirea la acestea fără a consulta serviciul juridic al ziarului. În cadrul celei de a doua acțiuni, ziarul s-a apărat invocând regula publicației unice, care prevede că doar prima publicare a unui articol plasat pe internet, putea duce la intentarea unei acțiuni în justiție pentru defăimare, și nu descărcările consecutive efectuate de internauți. Aplicând regula stabilită în cauza *Duke of Brunswick v. Harmer* [1849] 14 QB 154, potrivit căreia publicațiile

successive a unei declarații defăimătoare dau motiv pentru acțiuni distincte, Curtea Supremă (*High Court*) a considerat că un nou motiv de acțiune apărea de fiecare dată când informațiile defăimătoare erau accesate („regula privind publicarea pe internet”). Curtea de Apel a confirmat această decizie, considerând că întrebarea privind gestionarea arhivelor era un aspect relativ minor al libertății de exprimare și că era de dorit să se publice un aviz prin care cititorii erau informați despre caracterul pretins fals al documentelor din arhivă, din moment ce se cunoștea despre caracterul lor potențial defăimător.

În drept: Întrebarea care se pune este dacă aplicarea regulii privind publicarea pe internet era „necesară într-o societate democratică”. Curtea recunoaște că arhivele internet constituie o resursă importantă de educare și de cercetare istorică, dar ea observă că marja de apreciere a statelor este susceptibilă să fie mai mare în ceea ce privește arhivele decât actualitățile și că obligația presei de a veghea asupra exactitudinii, este fără îndoială mai strictă pentru acest tip de informații. În speță, este semnificativ că deși procedurile pentru defăimare au fost intentate pentru ambele articole în decembrie 1999, nicio rectificare nu a fost adăugată la versiunea arhivată a articolelor înainte de decembrie 2000. Dat fiind faptul că arhivele erau gestionate de ziar și că instanțele naționale nu au indicat că articolele trebuie să fie retrase, Curtea consideră că exigența impusă ziarului de a preciza într-o manieră adecvată versiunea internet a articolelor, nu a fost disproporționată. Dacă, având în vedere această concluzie, Curtea hotărăște că nu este necesar de a examina argumentul potrivit căruia regula privind publicarea pe internet ar avea un efect inhibitor mai larg, totuși ea va examina întrebarea privind termenul de prescripție al acțiunilor pentru defăimare și argumentul ziarului conform căruia regula în cauză duce la o responsabilitate continuă. Ea observă că din moment ce în speță acțiunile pentru defăimare se refereau la aceleași articole și ambele au început după cincisprezece luni de la publicarea inițială, capacitatea societății reclamante de a-și pregăti apărarea nu a fost afectată de trecerea timpului. Astfel, dacă o acțiune pentru defăimare este intentată după o perioadă lungă de timp, ea poate cauza, chiar în absența unor circumstanțe excepționale, o atingere disproporționată libertății presei sub aspectul articolului 10 din Convenție.

Concluzie : absența încălcării (unanimitate).

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Poate fi reprodusă în scop necomercial, cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să utilizați vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does

not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.